

Решение № 60008

Номер 60008

Година 12.01.2021

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 17.11

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Златанова

Гражданско I инстанция дело

номер

20185440101371

по описа за

2018

година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Ищецът „. К. Б“ ЕООД е предявил обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД срещу Л. С. С. от гр. С, с които иска да бъде установено съществуването на вземането му срещу ответника по заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 990/2018 г. на РС С, за следните суми: 1 328,33 лева главница; 2 097,81 лева договорно възнаграждение за периода 03.03.2013 – 02.01.2015 г. /периодът уточнен в молбата с вх. № 8425/17.09.2019 г./ и 644,14 лв. неустойка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2018 г. – датата на образуване на заповедното производство до окончателното заплащане на задължението. Претендира присъждане на деловодните разноски, както в исковото, така и в заповедното производство.

Фактическите твърдения, на които ищецът основава исковите, се свеждат до следното:

На 01.06.2011 г. между страните е сключен договор за револвиращ заем № * за сумата от 1500 лв., срок на кредита 36 месеца; размер на вноската 149 лева; годишен процент на разходите (ГПР) 198,36 %; годишен лихвен процент 114,46 %; лихвен процент на ден 0.31 % и падеж всеки втори ден на месеца. Общото задължение по кредита е 5 346 лв..

Ищецът изпълнил точно и в срок задълженията си по договора, като на 02.06.2011 г. е превел парична сума в размер на 1 500 лв. по посочена от длъжника банкова сметка.

По желание на ответника е договорено отлагане на вноските 2 и 3, поради което е предоговорен нов погасителен план и е определено възнаграждение за отлагането 298 лв.. Договорено е да се отложат и вноските 7, 8 и 9, поради което е съставен нов погасителен план и така вноските са станали общо 43.

Предвид факта, че длъжникът не е изпълнявал точно поетите с договора задължения и е направил само три пълни погасителни вноски и една непълна погасителна вноска, съгласно уговореното и прието от страните в т. 10.3. от Общите условия към договора за револвиращ заем, на 21.05.2013 г. е настъпило автоматично прекратяване на договора и обявяване на неговата предсрочна изискуемост, за което длъжникът е уведомен.

Поради неизпълнението на договорното задължение, „. К. Б“ ЕООД подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, входирано в Сски районен съд. По

заявлението е образувано ч.гр.дело № 990/2018 г.. След като длъжникът не е намерен за връчване на издадената от съда заповед за изпълнение, на дружеството е дадено указание за предявяване на иск за установяване на вземането си, което е породило правния интерес на ищеца от подаването на исковата молба. На осн. т.10.4 от ОУ е начислена неустойка в размер на 644,14 лв. в размер на 50 % върху останалата неплатена главница.

В уточняващата молба от 18.09.2018 г. ищецът е уточнил, че ответникът е платил 15 пълни и една непълна вноска и е погасена сума в размер на 2 235,86 лв., с която е погасена главница 171,67 лв.; договорено възнаграждение 2 064,19 лв. и са останали неплатена главница 1 328,33 лв., неплатена договорна лихва 2 097,81 лв. и неустойка 644,14 лв..

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира отговор на исковата молба чрез назначения особен представител адв. Р, с който оспорва исковете като неоснователни. Моли да бъдат отхвърлени ведно със законовите последици. Възражава, недоказване на изискуемостта на претендираната главница и лихва, прави възражение за изтекла погасителна давност - от 29.08.2015 г. назад по отношение на лихвите и 29.08.2013 г. назад по отношение на главницата.

Твърди, че договорната лихва е напълно неопределяема, като липсва методика за нейното формиране. Погасителният план посочва дължимите плащания, сроковете и условията за извършването на тези плащания, планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент В случая такъв план липсва, което прави и вноските – платени и дължими неопределяеми.

Разпоредбата на чл. 11 ал.1 т. 11 от ЗПК е заобиколена, поради което договорът е недействителен. Счита за недействителна клаузата на договорения размер на годишния лихвен процент, тъй като нарушава принципа на добросъвестност, противоречащ на добрите нрави. Уговореният лихвен процент на възнаградителната лихва следва да компенсира заемодателя за това, че се е лишил временно от определена своя парична сума, предоставяйки я на трето лице /заемополучател, а не да води до неоснователното му обогатяване за сметка на насрещната страна по договора за заем. Размерът на законната лихва по предоставения револвиращ заем за 1500 лв. за три години е **461.85 лева**, които размер е в пъти по-ниска от уговорената договорна лихва в настоящия случай. Поради което клаузата от договора за заем, предвиждаща задължение за ответницата за заплащане на възнаградителна лихва е нищожна като накърнява добрите нрави, тъй като чрез нея се излиза извън целения от възнаградителната лихва резултат, изразяващ се във възнаграждение за предоставеното ползване на парични средства и се стига до неоснователно обогатяване на заемодателя.

В случая договорената възнаградителна лихва надвишава в пъти законната лихва, надвишава и размера на заетата сума.

Уведомителното писмо от 21.05.2013 г. не е връчено на Л. С., поради което не е настъпила предсрочната изискуемост на кредита. Предсрочната изискуемост има действие спрямо длъжника, след като той получи изявлението на кредитора си, че поради недобросъвестното си поведение и по желание на кредитора настъпва изменение на договореното и по волята на кредитора вече се дължат не отделни вноски на падеж, а цялата сума и то предсрочно. В случая такова изявление длъжникът не е получил към момента на подаване на заявлението. Изпращането на уведомително писмо от 21.05.2013 г. не съдържа информация за това вземане-данни за размера на разрешения и усвоен К., крайния срок за погасяване, за дължимия размер на кредита-главница и лихви, респ. за непогасения остатък от него, не посочването кои вноски и при какъв падеж не са погасени.

Въвежда твърдение за неравноправност на клаузите от договора, които не са индивидуално договорени.

В съдебно заседание чрез писмено становище ищецът поддържа предявените искове по съображенията, изложени в молба и моли да бъдат уважени в пълен размер. Претендира за деловодните разноски.

Ответницата не се явява, за нея адв. Р – особен представител поддържа отговора и моли исковете да бъдат отхвърлени по съображенията, изложени в пledoарията и в писмена защита.

Съдът след преценка на изложеното в исковата молба и след като обсъди събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Между „ К. Б“ ЕООД и Л. С. С. на 01.06.2011 г. е сключен Договор за револвиращ заем № *, по силата на който ищецът е предоставил на кредитополучателя К. в размер на 1500 лева за срок от 36 месеца, с падеж всяко второ число на месеца, като първата месечна вноска е с падеж 02.07.2011 г., а последната е с падеж 02.06.2014 г.. Договорени са размер на месечната вноска 149 лв.; лихвен процент на ден 0,31 %, годишен лихвен процент 114,46 % и ГПР 198,36 % и общо дължима сума по кредита 5 364 лв..

Съгласно т. VI. Б от договора неразделна част от него са общите условия към договор за револвиращ заем за физически лица. В чл.т. 10.4 от ОУ е предвидена неустойка в размер на 50 % върху останалата неплатена главница, в случай на прекратяване на договора на някое от основанията на

чл. 10.3.

Кредиторът е изпълнил задължението си и е превел сумата по сметка на ответницата в „Пощенска банка“ с преводно нареждане от 02.06.2011 г..

На 27.09.2011 г. ответницата е помолила писмено за отлагане на вноски по погасителния план.

На 28.09.2011 г. е сключен анекс към договора, с който страните се споразумели за отлагане на вноски № 2 и 3, които заемателят се е задължил да заплати като отложени вноски с №№ 37, 38, 39 и 40, в това число и възнаграждение за отлагане в размер на 298 лв., платимо като последните две вноски по новия погасителен план; ГПР е променен на 156,05 % и е съставен нов погасителен план, според който следващата вноска е с падеж 02.10.2011 г. и последната е с падеж 02.10.2014 г..

Според представеното извлечение по сметката по договора, ответницата е платила вноските 1; 4- 6; 10-20, всяка в размер на 149 лв., като последното плащане е в размер на 0,86 лв. по вноска № 21, извършено на 24.04.2013 г., с което е погасена част от лихвата, след което плащанията са преустановени.

Поради липса на плащания остатъкът по кредита в размер от 3 426,14 лв. – главница и лихви 9,67 лв., е обявен за предсрочно изискуем и договорът е прекратен, считано от 21.05.2013 г. и е начислена неустойка в размер на 50 % от целия размер на заема, който възлиза в общ размер 5 148,88 лв.. За несъстоятелното ищецът е изпратил уведомително писмо до ответника /л. 12/. От страна на ищеца не се представя доказателство за връчването на уведомителното писмо на ответника.

Поради липсата на последвало плащане ищецът е подал на 29.08.2018 г. заявление по реда на чл. 410 ГПК пред РС С. По образуваното ч.гр.д. № 990/2018 г. на РС С е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 446/31.08.2018 г., с която е разпоредено длъжникът Л. С. С. да заплати на кредитора „ К. Б“ ЕООД сумите в размер на: 3426,14 лева. – главница; 644,14 лева - неустойка, 9,67 лева - законна лихва за забавата за периода от 03.07.2011 г. /дата на изпадане на длъжника в забава/ до 21.05.2013 г. /датата на прекратяване на договора/, които суми са дължими по договор за потребителски К. № */02.06.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 29.08.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и съдебни разноски в размер на 131,60 лева, включващи заплатената от заявителя държавна такса от 81,60 лева и 50,00 лева за юрисконсултско възнаграждение. Тъй като заповедта е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК е издадено разпореждане на заявителя да предяви установителен иск за съществуване на вземането си срещу длъжника в едномесечен срок. Разпореждането е връчено на заявителя на 16.11.2018 г., а исковата молба е депозирана на 17.12.2018 г. /понеделник/, видно от датата на товарителницата на л. 17 от делото.

От заключението по назначената СИЕ се установява, че кредитът по Договор за револвиращ заем №*/01.06.2011 г. е променян два пъти, както следва: Със Уведомление от 27.09.2011 г., Л. С. С. е изявила желание да упражни правото за отлагане с основание чл. 14.1 от ОУ на Договор за револвиращ К.. Между страните е подписан Анекс № 1 /28.09.2011 г. към Договор за револвиращ заем № * и коригиран план към него. Уговорен е нов погасителен план, съгласно който погасителни вноски № 2 и 3 са отложени, ката вноски № 37 и 38, уговорено е възнаграждение за отлагането в размер 298 лева, платимо, като вноска № 39 и 40, също така е договорена промяна на годишния лихвен процент на разходите - 156.05 %. Съгласно Уведомление от 30.01.2012 г., Л. С. С. е изявила желание да упражни правото за отлагане с основание чл. 14.1 от ОУ на Договор за револвиращ К., за отлагане на вноски № 7, 8 и 9. Изготвен е нов погасителен план от 03.02.2012 г., според който броя на погасителните вноски се променя на 43.

Ответницата е направила погасителни вноски в общ размер 2 305.70 лева, с които са направени погасявания на вноски 1, 4, 5, 6, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 и част от 21-ва /Таблица1/. С платените вноски в общ размер 2305.70 лева са погасени, както следва: 171.67 лева-главница; 2064.19 лева - договорна лихва и 69.84 лева - лихва за забава. След направени изчисления за разпределението на погасителните вноски в общ размер 2 305.70 лева, съгласно приложения по Договора погасителен план и договорените в двата Анекса отлагане на погасителни вноски и добавяне на такса за отлагане, е установено, че са погасени 254,52 лв. главница; 2027,36 лв. договорна лихва и 23,82 лв. лихва за забава. Определен е остатъкът по кредита в размер на 4 002,86 лв., от които 1 245,48 лв. главница; 1 836,64 лв. договорна лихва; 298 лв. договорени вноски такса за отлагане и 622,74 лв. неустойка.

Според допълнителното заключение по СИЕ, изготвено при съобразяване размера на законната лихва върху отпуснатия К. и след приспадане на остатъка по договорената месечна вноска по погасителния план от 28.06.2011 г. от размера на дължимата главница, е установено, че дължимите за погасяване суми по договора са за главница в размер на 1 500 лв.; 141,71 лв. -законна лихва и 0,04 лв. - лихва за забава, а сумата от 663,95 лв. е надвнесена.

В съдебно заседание вещото лице допълва, че при изготвяне на допълнителното заключение е взет предвид договорът за револвиращ заем и приложения към него коригиран погасителен план от

28.09.2011 г., а законната лихва е дадена в колона 8. Законната лихва е изчислена като от главницата на отпуснатия К. е намалена разликата от надвнесената погасителна вноска от главницата за съответния период към съответната дата на погасителната вноска. В колона 8 е натрупаната лихва, а в колона 5 е лихвата по периоди. Върху сумата от 1500 лв. към 19.07.2011 г. начислената законна лихва е в размер на 19.98 лв.. От направената вноска в размер на 149 лв. е приспадната дължимата лихва 19.98 лв. и с разликата до размера на погасителната вноска е намалена главницата. Законната лихва е изчислена от 02.06.2011 г. - датата на отпускане на кредита до 19.11.2012 г., когато главницата е погасена изцяло. Законната лихва е изчислена върху остатъка от намаляващата се главница към всяко едно отделно плащане. Вещото лице не е проверявало каква е методиката за определяне на ГПР в конкретния случай.

Съдът кредитира заключенията на вещото лице като обективно и компетентно изготвени, същите не са оспорени от страните.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предмет на разглеждане са предявените обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, с които иска да бъде установено съществуването на вземането на ищеца срещу ответницата по заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 990/2018 г. на РС С, за следните суми: 1 328,33 лева главница; 2 097,81 лева договорно възнаграждение и 644,14 лв. неустойка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2018 г. – датата на образуване на заповедното производство до окончателното заплащане на задължението

Съдът счита, че искът за възнаградителна лихва е недопустим. В мотивите на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, което е задължително за съдилищата, е прието, че исковата молба по чл. 422 ГПК следва да съдържа същото вземане, което е заявено пред заповедния съд, основаващо се на същите обстоятелства, поради което е недопустимо и изменението на основанието на иска. Видно от подаденото заявление по ч.гр.д. № 990/2018 г. на РС-С, в т. 9 – парично вземане, т. 12 – обстоятелства, от които произтича вземането и т. 14 – допълнителни изявления липсва каквото и да е заявяване, описание или посочено фактическо основание на дължимо договорно възнаграждение по договора за К.. Заявена е общо главница в размер на 3 426,14 лв.. Недопустимо е въвеждането в исковото производство по чл. 422 ГПК на самостоятелно вземане с ново различно основание извън заявеното в заповедното производство. Ищецът не е заявил искане за изменение на предявения установителен иск за договорно възнаграждение в осъдителен, нито е предявил осъдителен иск за договорната лихва, наред с установителните искове за главница и неустойка. Ето защо искът за договорното възнаграждение следва да бъде оставен без разглеждане, а производството по делото следва да бъде прекратено като недопустимо в тази част. В този смисъл е и установената съдебна практика, напр. Решение от 11.07.2019 г. по в.гр.д. № 163/2019 г. на ОС Ямбол.

Исковете за главница и неустойка са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Няма спор между страните за съществуващото облигационно отношение между тях, възникнало със сключения между тях договор за потребителски К.. Няма спор също, че ищецът е изправна страна по договора и е превел отпуснатия К. в размер на 1 500 лв. по сметки на ответницата, за която е възникнало задължението да върне предоставения му К., ведно с договорената възнаградителна лихва.

Безспорно се установи от заключението по СИЕ, че по кредита ищцата е извършила плащания в общ размер на 2 305.70 лева. От ответницата не се твърди и не се установява да е извършила други плащания по договора за К., освен установените с експертизата.

Съдът отчита обстоятелството, че крайният падеж по кредита е настъпил на 02.10.2014 г., съгласно анекса от 28.09.2011 г. и погасителния план към него.

Спорът се свежда до действителността на клаузите и размера на дължимите вноски за главница, договорна възнаградителна лихва и неустойка.

Както се посочи по-горе, размерът на месечните погасителни вноски е формиран от главница и договорна лихва, а последните две вноски според коригирания погасителен план към анекса представляват такса за отлагане на вноски.

В тежест на ищеца е да докаже, че ответникът дължи да заплати пълния размер на главницата, договорната лихва и неустойка и то по действителни клаузи.

Съгласно установената съдебна практика съдът следи служебно за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни - т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/9.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В случая от страна на ответника са направени именно такива възражения за неравноправни клаузи и за нищожност на клаузи от договора за К..

Касае се за договор за револвиращ К., за който са приложими изискванията на ЗПК. Отделно от това сключеният договор представлява потребителски договор, по който кредитополучателят има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, поради което за него са приложими и изискванията на ЗЗП.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, договорът за потребителски К. е недействителен когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 – 12 и т. 20, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 ЗПК. Чл. 12 от ЗПК е неприложим за процесния договор, тъй като кредитът не е предоставен под формата на овърдрафт.

Съгласно чл. 11 от ЗПК, договорът за потребителски К. се изготвя на разбираем език и следва да съдържа подробна информация, вкл. за лихвения процент по кредита, методиката за изчисляване на референтния лихвен процент, годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за К., условия за издължаване и др.. Задължителен реквизит от всеки договор за потребителски К. е ГПР и ГЛП.

Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК повелява, че договорът за потребителски К. се изготвя на разбираем език и следва да съдържа подробна информация за годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за К., като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

В чл. 11, ал. 1, т. 9 и 9а ЗПК е предвидено, че в договора следва да се съдържат подробни данни за лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти, както и методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл. 33а.

По процесния договор ГПР е определен към момента на сключването на договора в размер на 198,36 %, ГЛП в размер на 114,46 %, а с анекса от 28.09.2011 г. ГПР е намален на 156,05 %, а ГЛП е запазен в същия размер.

В случая договорният годишен лихвен процент е посочен като число, без да се съдържат подробни данни за начина на формирането му както в договора за заем, така и в общите условия към него, които са негова неразделна част.

Съдебната практика е категорична и еднопосочна и в нея е прието, че максималният размер на договорната лихва – възнаградителна или мораторна е ограничен от чл. 9 ЗЗД, като волята на страните свободно да определят съдържанието на договора, доколкото не противоречи на добрите нрави. Като противоречащи на добрите нрави се приемат сделките, с които неправноправно се третират икономически по-слабите участници в оборота, като се използва недостигът им на средства за облагодетелстване на икономически по-силен участник. В практиката е прието, че противоречиво на добрите нрави е да се уговаря възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва за необезпечените кредити, аз а обезпечените – надвишаваща двукратния размер на законната лихва. /Така е прието в редица съдебни решения, сред които решение № 1270/09.01.2009 г. по гр.д. № 5093/2007 г. на ВКС, II г.о.; определение № 901/10.07.2015 г. по гр.д. № 6295/2014 г. н ВКС, IV г.о. и др../

В случая е така договорният лихвен процент от 114,46 % противоречи на добрите нрави, с оглед прекомерно високият му размер, който многократно надхвърля трикратния размер на законната лихва. С него се цели неоснователно обогатяване на кредитора за сметка на длъжника, без да е налице еквивалентност на престациите. Рискът, който носи кредиторът е професионален и същият е преценен при направеното проучване на платежоспособността на длъжника преди отпускането на кредита. Не са налице основания, които да завишават разходите или риска на заемодателя за срока на договора, които да оправдават договарянето на такъв висок лихвен процент. Обстоятелството, че ответникът е отпуснал необезпечен К., не му дава основание да определя лихвен процент на възнаградителната лихва в размер, който да налага връщане на почти три пъти по-голяма сума от отпуснатия К., а именно при отпуснат заем от 1 500 лв., е договорено в края на срока на договора ищецът да върне сумата от 5 364 лв.. Налице е нееквивалентност на насрещните престации, която води до неоснователно обогатяване на кредитора за сметка на длъжника. В частта на клаузите относно годишния лихвен процент договорът е нищожен като противоречащ на морала. В този смисъл неоснователно ответницата е платила сумата от 2 064,19 лв., с която ищецът е погасил договорна лихва.

В чл. 19, ал. 1 ЗПК са определени компонентите на ГПР - разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения К.. В ал. 2 изрично е разписано, че годишният

процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.

В настоящия случай липсва яснота как е формиран процентът на ГПР. Такава яснота липсва и в общите условия по кредита, поради което договорът в тази му част също е нищожен поради противоречие със закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски К. е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Ето защо за ответницата съществува единствено задължението да върне главницата по отпуснатия К. в размер на 1 500 лв..

Безспорно се установи от заключението по назначената СИЕ, че ответницата е извършил плащания в общ размер на 2 305,70 лв., с които напълно се погасяват 1 500 лв. главница; 141,71 лв. законна лихва и 0,04 лв., като без основание са надвнесени 663,95 лв..

При това положение искът за главница е изцяло погасен с плащане, поради което е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, както следва да бъде отхвърлен и искът за неустойка, тъй като липсва законово и договорно основание за нейното плащане.

Относно разноските:

С оглед изхода от спора на ищеца не се дължат разноски както в исковото, така и в заповедното производство.

На ответника също не се дължат разноски, тъй като не е сторил такива.

Мотивиран от изложеното Сският районен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустим предявеният иск от „. К. Б“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. С, ж.к. М, бул. „Б“ №***, бл. ****Е, вх. В, . 7, представлявано от ****, с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземането на ищеца по заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 446/31.08.2018 г., издадена по ч.гр.д. № 990/2018 по описа на РС – С, срещу Л. С. С., ЕГН *, с постоянен адрес гр. С, ул. „М“ № 2, вх. А, . 5, ап. 14 и настоящ адрес гр. С, ул. „О, . 5, ап. 14 за сумата от 2 097,81 лева, представляваща договорно възнаграждение по договор за револвиращ заем № * от 01.06.2011 г., начислено за периода периода 03.03.2013 – 02.01.2015 г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 1371/2018 г. на СмРС В ТАЗИ ЧАСТ.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани исковете с правно основание чл. 422 вр.чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, предявени от „. К. Б“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. С, ж.к. М, бул. „Б“ № 49, бл. 53 Е, вх. В, . 7, представлявано от **** за установяване съществуването на вземането му по заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 446/31.08.2018 г., издадена по ч.гр.д. № 990/2018 по описа на РС – С, срещу Л. С. С., ЕГН *, с постоянен адрес гр. С, ул. „М“ № 2, вх. А, . 5, ап. 14 и настоящ адрес гр. С, ул. „О, . 5, ап. 14, за сумите, дължими по договор за револвиращ заем № */01.06.2011 г., както следва: 1328,33 лева неплатена главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението на 29.08.2018 г. до окончателното заплащане на задължението и 644,14 лева неустойка за прекратяване на договора по чл. 10.4 от общите условия.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Сския окръжен съд.

Решението да се връчи на страните, като на ответницата чрез адв. Р.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: